

I FADERENS OG SØNNENS OG HELLIGÅNDENS NAVN

*”Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden,
som det var i begynnelsen så nå og alltid og i all evighet. Amen”*

...lyder det vi kaller vårt ”lille Gloria” – de ordene som avslutter hver salme eller salmestrofe, og gir bønner, klagen, handlingen, eller lovprisningen en retning og et mål.

Det har aldri vært meningen at Kirkens tro på Den ene Gud i tre personer blott skulle være tanke-spinn eller høytsevende fabuleringer.

Kirkens tro er i rett forstand ortodoks fordi den har noe med *sann lovprisning* å gjøre, og den er katolsk fordi dette dreier seg om gjenkjennelse; at kristne fra all verdens steder i vår gudstjeneste, i vår tilbedelse, kan gjenkjenne sin egen tro på Den Éne Gud; Fader, Sønn og Helligånd.

Kirkens lære er sterkt knyttet sammen med det vi kan kalle troens innside; overgivelsen, tilbedelsen, det kristne livet.

Når Kirken markerer og definerer sin tro gjennom formuleringer i Skriften – og senere også på Kirkemøtene – er dette fordi hun vil vise at Kirkens levende tro retter seg mot en levende, virksom, handlende Gud og ikke en filosofisk idé, et eventyr eller noe sagn.

Gudstroen har konsekvenser for tilbedelsen, livet og på livet med hverandre.

Den ortodokse teologen Tito Colliander har sagt "Bønn er *handling*"- det gjelder i og utenfor Kirkerommet.

Kirkens bønn er rettet mot Den levende Gud som fra skapelsen av, selv har gitt seg til kjenne – åpenbart seg – som Fader, Sønn og Ånd. Faderen skaper ved Ordet (som var hos Gud, selv er Gud og uten Ham er intet blitt til av alt som er til) – og i Ånden - fra opphavet av..

Da Gud skapte menneskeslekten, ble vi formet i Guds bilde og i Faderens, Sønnens og Åndens lignelse. Det vi si: vi ble skapt til relasjon både med Gud og med de og det andre Gud har skapt.

Syndefallet fikk derfor både konsekvenser for samliv med Gud hverandre, og for det skaperverket vi er født til å forvalte og døpt til å bære frem som prester for vår Gud.

Ordene i Første Mosebok, da Faderen og Sønnen og Ånden beslutter seg for å skape mennesket "*i vårt bilde, som et avbilde av oss*", er blitt tolket slik at mens gudsbildet i oss "overlevde" syndefallet, om enn skadet, så kan menneske igjen bli Guds avbilde ved å bli født på nytt av vann og Ånd.

Den hellige biskop Ireneus av Lyon tolket derimot gudsbilledligheten og likheten med Ham, som noe mennesket skulle bli, og vokse i (akkurat som en dåpskjole); "*la oss skape mennesket til vårt bilde.*"

Hva vi enn må tenke om dette, så rommer begge disse tanker et viktig poeng: Da vi ble døpt i "*Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn*", ble vi igjen trukket inn mot det forhold som allerede og i evighet har eksistert i Gud, og bli omsluttet av den kjærlighet som er Gud. Vi er født «fra oven», kaller Johannes det - eller: «født på nytt», som den norske oversettelsen lyder.

Vi er gitt et kall og en oppgave igjen å leve og å vokse inn i et rett forhold til våre medmennesker og til Guds øvrige skaperverk; et forhold preget av enhet og forskjellighet.

Dette er målet for vår åndelige reise som startet da vi ble døpt; "*Jeg ber at de alle må være ett, likesom du, Far, er i meg og jeg i deg. Slik skal også de være i oss*", for å bruke Herrens egne ord.

Den hellige Johannes evangelist sier i ett av brevene sine:

Mine kjære, nå er vi Guds barn, og det er ennå ikke blitt åpenbaret hva vi skal bli. Vi vet at når han åpenbarer seg, skal vi bli ham lik, for vi skal se ham som han er.

Troen på Den treenige Gud, sier også noe om oss – som mennesker, skaperverk og som det nye gudsfolket som er kalt, utrustet og utsendt for å bære oss selv, livene våre, skaperverket og hverandre frem som Guds ”*et levende og hellig offer som er til Guds behag*”.

Slik Faderen er én person, Sønnen én og Ånden er én person – slik fremstår også vi som forskjellige, liveverdige mennesker med forskjellige egenskaper og oppgaver. Forskjellige personer, men dog én enhet.

Å være skapt i og gjenfødt i og til Den treenige Guds bilde er derfor å bli ført inn et gjensideig kjærlighetsforhold, et felleskap, en enhet - med Gud og hverandre.

Når vi møtes til kommunion, blir både forskjelligheten og enheten gjort synlig. Her samles høyst forskjellige mennesker med forskjellig bakgrunn, gleder og sorger, håp og forventninger. Gjennom Faderens Sønn, som vi møter i, med og under Det ene brød etter at Ånden har forvandlet brødet vi bærer frem, blir vi som det éne legeme, selv om vi er

mange.

Vi blir ett, selv om vi er forskjellige. Rett forstått kan vi si at Kirken i, ved og gjennom å takke, bryte, dele og spise det ene brød, igjen viser seg som et avbilde av Den Treenige Gud: Forskjellig, men allikevel ett!

Troen på og tilbedelsen av Den Treenige Gud får også følger for vårt møte med hverandre.

I middelalderens Russland oppkalte den hellige Sergius av Radonesj sitt kloster etter Den Hellige Treenighet – for han ville at munkene hver dag skulle vise hverandre den samme kjærlighet som mellom guddommens tre personer.

Det er et felles kall vi som Kirke har fått. Den hellige Johannes Kryssostomos skal visstnok ha sagt:

Kristendommens regel nummer én, dens fremste kjennetegn og dens høydepunkt, er dette: å søke det som er til alles beste... Jeg kan ikke tro at det er mulig for noen å nå frelsen dersom han ikke også strever etter frelse for sin neste.

Kjære brødre og søstre!

Da vi ble døpt, salvet og utrustet i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn, fikk vi del i et lovprisende og tjenende

felleskap – et felleskap som gjennom tro og i tjeneste vil bære ansiktstrekkene til den Gud vi tror på ”til ære for Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var, er og blir Den ene, sanne Gud fra evighet og til evighet.